

РЕШЕНИЕ N161

София, 15 март 2007 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на деветнадесети февруари две хиляди и седма година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН НЕНКОВ

ЧЛЕНОВЕ: БОЙКА ПОПОВА

РУЖЕНА КЕРАНОВА

при секретар Р.Виденова

и в присъствието на прокурора Б.Йотов

изслуша докладваното от председателя Р.Ненков наказателно дело N 843/2006 година.

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от Софийската апелативна прокуратура против нова въззивна присъда № 50 от 8.06.2006 г. по в.н.о.х.д. № 344/2004 г. на Софийския апелативен съд, първи състав, с която на основание чл. 336, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 334, т. 2 от НПК е отменена изцяло присъда № 363 от 28.11.2003 г. по н.о.х.д. № 1224/2001 г. на Софийския градски съд, наказателно отделение, 15А състав, и вместо нея е постановено:

1. подсъдимият Александър Михайлович Русов е признат за невинен в това на 02.10.1996 г. в гр. София като извършител, в съучастие с Алексей Владимирович Кичатов, Юрий Анатолиевич Кутепкин, Георги Иванов Георгиев, Юрий Иванов Ленев и Ангел Симеонов Василев, като подбудители и помагачи, предумишлено и с користна цел да е умъртвил Андрей Карлов Луканов, като деянието е извършено по начин и със средства, опасни за живота на мнозина, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 116, т. 6, пр. 1, т. 7 и т. 9 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК;

- подсъдимият Русов е признат за невинен и в това на неустановена дата през м. юни 1996 г. в гр. София да е придобил взрив марка "Пирамекс" с тегло 345 гр. и също на неустановена дата през м. септември 1996 г. в гр. Елин Пелин при условията на продължавано престъпление да е придобил огнестрелно оръжие – пистолет "Макаров", кал. 9 мм., без номера, и 8 бр. патрони, кал. 9 мм., като държал същите в гр. София, без да има надлежно разрешение за това, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 339, ал. 1, пр. 1 и 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 във вр. с чл. 2 от НК.

2. подсъдимият Алексей Владимирович Кичатов е признат за невинен в това на 02.10.1996 г. в гр. София като подбудител и помагач, в съучастие с Юрий Анатолиевич Кутепкин, Георги Иванов Георгиев, Юрий Иванов Ленев и Ангел Симеонов Василев, като подбудители и помагачи, и с Александър Михайлович Русов, като извършител, предумишлено и с користна цел да е умъртвил Андрей Карлов Луканов, като деянието е извършено по начин и със средства, опасни за живота на мнозина, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 116, т. 6, пр. 1, т. 7 и т. 9 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 3 и 4 от НК;

- подсъдимият Алексей Кичатов е признат за виновен в това, че за периода от неустановена дата на м. юни 1996 г. до неустановена дата на м. април 1999 г. в различни градове на страната придобил, държал и предал взрив марка "Пирамекс" с тегло 345 гр., без да има надлежно разрешение за това, поради което и на основание чл. 339, ал. 1, пр. 1, 2 и 3 и чл. 54 от НК е осъден на три години лишаване от свобода при първоначален "общ режим" на изтърпяване, съгласно чл. 46, б. "б" от ЗИН, и зачитане на предварителното задържане под стража, съгласно чл. 59, ал. 1 от НК;

- подсъдимият Кичатов е признат за невинен и оправдан по част от обвинението по чл. 339, ал. 1 от НК – да е придобил, държал и предал пистолет "Макаров", кал. 9 мм., с изтрити номера, и 8 бр. патрони, кал. 9 мм., без надлежно разрешение за това, както и да е действал в условията на продължавано престъпление по чл. 26, ал. 1 от НК.

3. подсъдимият Георги Иванов Георгиев е признат за невинен в това на 02.10.1996 г. в гр. София като подбудител и помагач, в съучастие с Алексей Владимирович Кичатов, Юрий Анатолиевич Кутепкин, Юрий Иванов Ленов и Ангел Симеонов Василев, като подбудители и помагачи, и с Александър Михайлович Русов, като извършител, предумишлено и с користна цел да е умъртвил Андрей Карлов Луканов, като деянието е извършено по начин и със средства, опасни за живота на мнозина, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 116, т. 6, пр. 1, т. 7 и т. 9 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 3 и 4 от НК.

4. подсъдимият Юрий Иванов Ленов е признат за невинен в това на 02.10.1996 г. в гр. София като подбудител и помагач, в съучастие с Георги Иванов Георгиев, Ангел Симеонов Василев, Алексей Владимирович Кичатов и Юрий Анатолиевич Кутепкин, като подбудители и помагачи, и с Александър Михайлович Русов, като извършител, предумишлено да е умъртвил Андрей Карлов Луканов, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 116, т. 9 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 3 и 4 от НК.

5. подсъдимият Ангел Симеонов Василев е признат за невинен в това на 02.10.1996 г. в гр. София като подбудител и помагач, в съучастие с Юрий Иванов Ленов, Георги Иванов Георгиев, Алексей Владимирович Кичатов и Юрий Анатолиевич Кутепкин, като подбудители и помагачи, и с Александър Михайлович Русов, като извършител, предумишлено да е умъртвил Андрей Карлов Луканов, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 116, т. 9 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 3 и 4 от НК.

Със същата присъда въззивният съд се е произнесъл по веществените доказателства и разноските по делото.

Искането по касационния протест е горепосочената присъда да бъде отменена и делото да се върне за ново въззивно разглеждане.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция протестът се поддържа от представителя на Върховната касационна прокуратура и се оспорва от подсъдимите и техните защитници. Последните считат, че новата присъда е правилна и законосъобразна, поради което молят да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши касационна проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Касационният протест е насочен само срещу оправдателната част на постановената нова присъда. Не се атакува нейната наказателно-осъдителната част, с която на подсъдимия Алексей Кичатов е наложено наказание за престъпление по чл. 339, ал. 1 от НК. Не е постъпила и касационна жалба от осъденото лице. Следователно в тази част е налице влязъл в сила, подлежащ на изпълнение съдебен акт.

Касационната проверка не е аналогична по съдържание и резултат на въззивната проверка. Касационният съд, за разлика от въззивния съд, не може да установява нови фактически положения и въз основа на тях да пререшава делото. От неговите правомощия, уредени в чл. 354 от НПК, произтича, че той е призван като последна, висша инстанция да осъществява контрол върху процесуалната и материално-правната законосъобразност на оспорения съдебен акт. И това е напълно естествено, защото следва духа на чл. 124 от Конституцията на Република България.

Изхождайки от мястото на Върховния касационен съд в пирамидата на съдебните органи, законодателят съвсем целенасочено е предявил по-високи изисквания към съдържанието на касационната жалба и касационния протест. Според чл. 351, ал. 1 от НПК те задължително трябва да съдържат изрично посочване на поне едно от лимитативно посочените в чл. 348 от НПК касационни основания, данните, които го подкрепят, както и искането което се прави. От разпоредбата на чл. 351, ал. 4, т. 1 от НПК непосредствено произтича, че касационни протести и жалби, чието съдържание не отговаря на посочените условия, изобщо не подлежат на разглеждане. Затова **по принцип касационната проверка не е всеобхватна и служебна, а се ограничава в рамките на правната проблематика, поставена писмено от жалбоподателя, съответно – от протестиращия прокурор, какъвто е случаят по настоящето дело. В интерес на правосъдието отклонения от този принцип са допустими само при установяване на фрапантно несъобразяване с процесуалната форма или грубо нарушаване на закона в рамките на фактическите констатации на въззивния съд, довели до накърняване на основни човешки права. Прокуратурата обаче не може да разчита на такива отклонения, защото самата тя като държавна структура, обвързана със конституционното задължение да повдига и поддържа обвинение по делата от общ характер, не е носител на такива индивидуални права. Затова както по принцип, така и по настоящето дело касационната проверка не може да излиза извън рамките на доводите по касационния протест и допълнението към**

него. На тази основа е изградено и правилото *reformatio in pejus*, което най-общо казано не допуска след постановена присъда влошаване на положението на подсъдимия при липсата на съответен протест.

В случая първоначалният касационен протест е с бланков характер и съдържа единствено искане за отмяна на новата присъда и връщане на делото за ново въззивно разглеждане. По реда на чл. 351, ал. 3 от НПК протестиращият прокурор е направил допълнение към него, в което са посочени две касационни основания – нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила.

В подкрепа на основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК в допълнението към протеста се възпроизвеждат фактите според версията на обвинението, която е била възприета от първоинстанционния съд, но след това е била отхвърлена от втората инстанция. На тази основа се поддържа, че осъдителната присъда е трябвало да бъде потвърдена. От своя страна протестираната нова оправдателна присъда най-общо е качествена като “неправилна”. Такъв подход е недопустим, защото, както беше посочено по-горе, пред настоящата инстанция страните могат да поставят въпроса за точното прилагане на материалния наказателен закон само в рамките на фактическите положения, установени от въззивния съд. След като последният е приел, че обвинението за предумишлено убийство не е доказано до изискваната от процесуалния закон степен на несъмненост, това негово заключение може да се проверява по касационен ред само в контекста на спазването на процесуалните правила.

Като страна в съдебната фаза на наказателния процес **прокурорът би могъл да се позовава, че правото му да участва в процеса на събиране на доказателствата е било ограничено. Такъв касационен довод обаче не е развит в протеста и допълнението към него. В пълна степен са били уважени исканията на прокуратурата за приобщаване на изгодни за обвинението доказателства и в тази насока обвинителната власт не развива оплаквания.**

Прокурорът би могъл да поддържа, че протестиращият от него съдебен акт е постановен върху ненадлежно събрана доказателствена основа. В протеста и допълнението към него също няма такова твърдение. Редът за събиране и проверка на доказателствата е спазан. Не е било ограничено и правото на държавния обвинител в съдебните преценки да предлага свой анализ на доказателствените материали, въпреки че в състезателния процес той никога не може да бъде обвързващ за съда.

По настоящето дело единствените касационни доводи на прокуратурата, които могат да бъдат свързани с основанията по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, се състоят в критика на начина, по който въззивният съд е формирал своето вътрешно убеждение относно правно-релевантните факти. **В тази насока в допълнението към протеста се поставя въпросът за липсата на обективност, всестранност и пълнота в изследването на доказателствените материали, така както се изисква от принципа по чл. 14, ал. 1 от НПК. На този въпрос следва да бъде даден отговор с настоящето касационно решение. Същевременно трябва да се има предвид, че по закон въззивната инстанция е последната, обвързана с процесуалното задължение да се произнесе по фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване. Настоящият състав не разполага с правомощието да установява нови положения, защото за разлика от предходните инстанции не провежда съдебно следствие и не оценява непосредствено доказателствените материали.**

По настоящето дело първостепенната цел на обвинителната власт е била да представи пред съда такива убедителни доказателства, които да го доведат до несъмнен отговор на въпроса кой е извършител на убийството на бившия министър-председател Андрей Луканов. Няма никакви правни основания настоящата инстанция да не се солидаризира с крайното заключение на въззивния съдебен състав, че тази цел не е постигната.

Тезата на прокуратурата по внесения обвинителен акт е, че фаталните за живота на пострадалия изстрели са произведени от подсъдимия Александър Русов с приобщения като веществено доказателство пистолет “Макаров” със заличени номера. Естествено първият въпрос е дали обвинението е представило преки доказателства за това. Категоричният отговор е отрицателен.

Няма спор, че на самото местопрестъпление и в близост до него убиецът е оставил вещи (платнена чанта, чувал и дрехи), по които са намерени и човешки косми. Биологичният материал обаче е изследван с три експертизи, включително и чрез ДНК-анализ, като вещите лица единодушно са достигнали до заключение, че не произхождат не само от подсъдимия Русов, но и от посочените от обвинението като негови съучастници Кичатов и Кутепкин. Макар и с голямо закъснение, разследването е приобщило към доказателствените материали и пистолета, безспорно съставляващ средство на престъплението. Тук не е мястото да се обсъжда дали това закъснение се дължи на недостатъчен професионализъм на компетентните органи, но така или иначе не е установена материална следа, свързваща оръжието с личността на Русов.

От местопрестъплението са били иззети и обемни следи от обувки, оставени по пътя на отстъпление на убица, но трасологичното изследване е категорично, че те не могат да бъдат оставени от обвиненото лице. Впрочем прокуратурата не оспорва констатациите по оправдателната присъда във връзка с анализа на веществените доказателства.

При липса на веществени доказателства, насочващи към извършителя на убийството, логично е обвинението да се позовава на гласни доказателствени средства. На първо място особено внимателно е трябвало да бъдат оценявани показанията на непосредствено присъстващите на местопрестъплението свидетели – Г.Христова и В.Симеонов. Това е сторено съвсем добросъвестно, подробно и прецизно от въззивния съд. Претенциите по допълнението към протеста в тази насока са твърде декларативни. Впрочем между показанията на посочените двама свидетели, независимо от всички констатирани от съда различия, има и нещо общо, а то е, че нито един от тях не е разпознал в лицето на подсъдимия Александър Русов извършителя на престъплението. Много точно е обсъдено заявлението на св. Христова, направено в хода на съдебното следствие, че “малко се съмнява”, че Русов прилича на убица, като същото е съпоставено както с предходните ѝ показания, когато е заявявала, че не може да разпознае извършителя, така и с недвусмисления резултат от проведеното на досъдебното производство разпознаване по снимки, когато е посочила съвсем друго лице.

Прокуратурата твърди, че са били пренебрегнати показанията на група свидетели, които са описали съмнителният мъж – скитник, обикалящ района на произшествието в дните преди убийството, като сходен по физически данни с подсъдимия Александър Русов. Това обаче не отговаря на истината. Показанията на свидетелите Мацова, Илиева, Маркова, Бачева, Маринова, Цветков, Михайлова, Вълва, Вешова, Максимова, Лазарова, Мошелова, Добрева и Лесова са обсъдени в мотивите на протестираната оправдателна присъда много пространно и съобразно действителното им съдържание. Отчетени са от една страна тяхната неопределеност и несигурност, а от друга – очевидните противоречия при съпоставянето им едно на друго. Логично е заключението на съда, че описанията, направени непосредствено след деянието, отнасящи се до ръста, телосложението, особености в походката и облеклото на подозрителния скитник, съвсем не могат да се свържат еднозначно с личността на Русов. Нещо повече, част от горепосочените свидетели, които са дали повече информация за физическите особености на скитника, са участвали в проведеното на досъдебното производство разпознаване на лице по снимки, като нито един от тях не е успял да го идентифицира.

При положение, че нито веществени доказателства, нито свидетелски показания от местопроизшествието изобличават подсъдимия Александър Русов като извършител на престъплението, обвинението може да разчита единствено на косвени гласни доказателства. В случая такива се явяват “самопризнанията” на подсъдимия Алексей Кичатов от досъдебната фаза на наказателния процес, който е заявил, че след като средството на престъплението – пистолет “Макаров” без номера било използвано за убийството на друго лице (Сергей Шанин), в което участвал като съизвършител, предал същото на Русов, за да убие Луканов. По принцип само тези обяснения (отречени на съдебното следствие) не биха могли да обусловят осъждането на извършителя, с оглед на принципното положение по чл. 116, ал. 1 от НПК. За да ги потвърди прокуратурата е посочила свидетелят О.Проценко, който пък е твърдял, че в Бургас Кичатов сам е разкрил съпричастността си към вече осъщественото убийство на Луканов, получил е 10 000 щатски долара за да пази тайна и му е бил предаден плик, който предал в София на Русов. В края на краищата показанията на свидетеля от гледна точка на интереса на обвинението са били предназначени да възпроизведат част от отречените досъдебни “самопризнания” на подсъдимия Кичатов. Въпреки това въззивният съд е имал всички основания да отхвърли като недостоверна информацията и от двете доказателствени средства. Доводите в допълнението към касационния протест за фрагментарност, повърхностност и необективност на изследването са напълно неоснователни.

Обясненията на подсъдимия Кичатов, дадени на досъдебното производство в качеството му на обвиняем, са обсъдени изключително внимателно и подробно в мотивите на протестираната нова въззивна присъда. Абсолютно точно, без извращаване на съдържанието на доказателствените източници, от една страна е установена тяхна вътрешна противоречивост, а от друга – несъвпаденията с другите, надлежно събрани материали. Още в първите “признания” Кичатов е обяснил, че използваният за убийството на Луканов пистолет останал в негово владение след убийството на Сергей Шанин, в което бил участвал лично като съизвършител, но това твърдение съвсем не е било израз на трайна и последователна линия на поведение, а и липсват категорични други доказателства в негова подкрепа. Не са открити и представени доказателства, потвърждаващи и другото първоначално твърдение на Кичатов, че на посочените от него две различни места в страната е прострелвал оръжието, като извършените процесуални-действия за откриване на такива следи са останали безрезултатни.

Обясненията на подсъдимия Алексей Кичатов от досъдебното производство в някои свои части са се отличавали съществено от отречените пред съда “самопризнания” на обвиняемите Георгиев и Ленов, които според прокуратурата са

имали решаващо значение за доказване на обвинителната теза. Несъвпаденията са разкрити прецизно и точно в мотивите на проверявания съдебен акт. Тук е мястото да се отбележи, че съвсем не без основание предходните инстанции са приели, че непосредствено след задържането им Кичатов, Георгиев и Ленов са били обект на физическо насилие, очевидно насочено към психическо въздействие за изтръгване на самопризнания. В тази насока гласните доказателства не са изолирани, а са потвърдени от медицинска документация и експертни съдебно-медицински заключения. С пълно право въззивният съд е отхвърлил тезата на прокуратурата, че Кичатов и Ленов са дали достоверни обяснения в подкрепа на обвинението след изтичане на значително време от преустановяване на насилието. Не може да не се има предвид, че през целия този период двамата са били задържани под стража и страхът от подновяване на принудата е бил съвсем реален. Това съждение е валидно дори и за досъдебния разпит на Кичатов пред съдия, още повече, че и по принцип съгласно чл. 14, ал. 2 от НПК нито едно доказателствено средство не може да има предварително определена сила за решаващия делото съдебен състав. Впрочем към закононарушенията, допуснати от отделни длъжностни лица, ангажирани в разкриване и разследване на престъплението, следва да се причисли и начина на “довеждане” на подсъдимия Русов в страната – в разрез с установените норми на международното право. В демократичните системи на правораздаване неправомерните усилия за получаване на самопризнания, така както е станало и по настоящето дело, в края на краищата се оказват вредни за каузата на обвинението, защото обикновено са за сметка на професионалните оперативно-издирвателни и процесуално-следствени действия по т.нар. “горещи” следи на престъплението. От друга страна прокуратурата не трябва да очаква от един уважаващ собственото си достойнство и правилата на справедливия процес съд да приема безрезервно плодовете на отровеното дърво. Това може би е най-същественният извод от изхода на настоящето наказателно дело.

Невярно е твърдението по допълнението към касационния протест, че съставът, постановил оправдателната присъда за убийството на Андрей Луканов, е игнорирал досъдебните, също отречени впоследствие, показания на св. О.Проценко. Последните не само са възприети обективно, но и с убедителни съображения са оценени от съда като нелогични, непоследователни и съдържащи вътрешни противоречия. Действително няма сериозно житейско оправдание тезата едни закоравели изпълнители на убийства срещу заплащане да споделят лекомислено участието си в такова изключително тежко посегателство срещу български политик с трето лице, в резултат на което да му предоставят значителна част от спечеленото (10 000 долара) само, за да запази мълчание. Точна е и констатацията относно разминаването в твърденията на св.Проценко и обясненията на Кичатов относно мястото на проведената среща между тях. Впрочем по делото има доказателства, че и по отношение на същия свидетел са проведени не съвсем законни действия, но не се налага обсъждането им след като показанията му от досъдебната фаза не се кредитират по същество въз основа на тяхното съдържание, отразено в съответен протокол.

Протестиращият прокурор твърди, че в новата присъда са направени превратни изводи на основа на показанията на св. Кичатова, съпоставени с информацията от приетия като писмено доказателство копие от договор за дарение под № 17489/17.09.1996 г. в Регистъра по заверки на подписи при службата по вписвания – Бургас. И в тази насока доказателствените материали обаче са обсъдени от въззивния съд съобразно истинското им съдържание, без да се нахърнени правилата на формалната логика. Впрочем въпросът къде се е намирал подсъдимия Кичатов през втората половина на м. септември 1996 г. съвсем не е решаващ за изхода на делото, защото е твърде встрани от предмета на доказване, а и съгласно чл. 103, ал. 1 от НПК тежестта на доказване лежи върху прокурора, подпомаган от разследващите органи.

Протестиращият прокурор твърди, че въззивният съд е възприел превратно показанията на свидетелите Шевчук и Акимов свързани със средството на престъплението, приобщено като веществено доказателство. Както правилно е установила втората инстанция посочените свидетели са възпроизвели слухове и свои разсъждения, а дори и те по някои съществени елементи не са били съвместими с версията на обвинението по настоящето дело. Твърденията им са оценени точно и обективно, съобразно действителното им съдържание. Правилно е прието, че не могат да имат решаващо значение за установяване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване.

Прокуратурата се позовава на пренебрегване на показанията на св. Балев относно придобиването от подсъдимия Кичатов на оръжието, с който е осъществено убийството на Луканов. Доводът е неоснователен, тъй като и тези свидетелски показания са обсъдени прецизно и точно в мотивите на оправдателната присъда. Обективно са констатирани противоречия на доказателствените материали, които поставят под съмнение твърденията на Балев. Нещо повече, дори и при пълно доверие към неговите показания не може да се направи заключение, че Кичатов е придобил в своята фактическа власт точно този пистолет, с който впоследствие са били извършени две убийства – на Сергей Шанин и Андрей Луканов. Свидетелят само е разказал как е съдействал на убийтия по-късно Ю.Кутепкин – според обвинението също съучастник на

подсъдимите по настоящето дело – да получи от друго лице два пистолета, от които единият бил марка “Макаров” със заличени номера, каквито твърде често са в оборот сред престъпните среди.

В допълнението към касационния протест са направени и някои съждения, които биха могли да бъдат предмет на касационно обсъждане, само ако по закон от подсъдимите се изискваше да доказват пред съда своята невинност, а не от прокурора – да доказва обвинението до степен на несъмненост. Недоказаността на авторството на убийството на Андрей Луканов в лицето на подсъдимия Русов в случая автоматически води до оправдаване и на останалите подсъдими, обвинени че пряко или косвено са били негови подбудители и помагачи. Дори е изключено в рамките на съществените елементи на обстоятелствената част на обвинителния акт същите да бъдат осъдени за приготвяне или подбуждане на убийство по чл. 117 от НК. Въпреки това въззивният съд много подробно, задълбочено, всестранно и обективно е изследвал доказателствените материали, релевантни към обвинението против подсъдимите Василев, Ленов, Георгиев и Кичатов. Сериозно внимание е обърнато на въпроса кой е имал политически и икономически интерес от физическото отстраняване на бившия министър-председател, действащ депутат и партийен функционер. Аргументирано е заключението, че отговорът съвсем не е еднопосочен и еднозначен. По-горе беше посочено, че “самопризнанията” на Ленов, Георгиев и Кичатов от досъдебното производство, впоследствие отречени пред съда, са отхвърлени не само, поради установената неправомерна принуда. Оценени са и от гледна точка на вътрешната им противоречивост и непоследователност, открити са съществени несъответствия при съпоставянето им едно с друго, както и с други убедителни доказателствени средства. В тази насока може да бъде посочено оборването чрез писмени и гласни доказателства на такива ползващи обвинението твърдения за съвместните проверки на подсъдимите Ленов и Василев на наличността на заделените като “възнаграждение” за убийството пари в трезора на банката, размера на заема, използван от подсъдимия Георгиев за частично “издължаване” към съучастниците – чужденци, времето, мястото и начина на осъществяване на контактите за предаване на пари по веригата Василев – Ленов – Георгиев – Кичатов, вида на използвания от Георгиев автомобил и пр. Затова няма процесуално основание за касационна намеса по отношение на съответната част от оправдателната нова присъда.

Най-накрая в допълнението към протеста се твърди, че е налице противоречие между диспозитив и мотиви на новата присъда, от което автоматически трябва да последва нейната отмяна. В действителност в диспозитивната част на проверявания съдебен акт са допуснати две напълно очевидни технически грешки – числото отразяващо годината на постановяване на първоинстанционната присъда е “2006” вместо “2003” и числото отразяващо номера на първоинстанционното дело е “1244” вместо “1224”. В никакъв случай обаче не е налице такова нарушение на процесуалните правила, което да е довело до ограничаване на възможността на страната по обвинението т.е прокуратурата да идентифицира коя присъда е била предмет на въззивна проверка и съответно е била отменена. Самото съдържание на касационния протест и допълнението към него сочи, че такива трудности представителите на прокуратурската институция не са имали.

Що се отнася до обстоятелството, че две съдебни инстанции са се произнесли коренно различно по едно и също обвинение, трябва да се подчертае, че такава възможност е уредена изрично със самия процесуален закон. Нещо повече, подобни случаи съвсем не са единични в съдебната практика. Следва да се има предвид и обстоятелството, че при въззивното разглеждане на делото е проведено допълнително съдебно следствие, на което по надлежния процесуален ред са събрани нови доказателствени материали.

В заключение може да се обобщи, че въззивният съд е имал основание да пререши делото, тъй като е изхождал от трайно установени принципи в демократичните наказателно-правни системи, а именно – възложената върху прокуратурата тежест да докаже внесеното в съда обвинение при спазване на правилата на справедливия процес, конституционната забрана за използване на неоправдана принуда върху задържани лица, независимо от тежестта на обвинението срещу тях, недопустимостта на осъждане само на основата на направено самопризнание и най-вече високите изисквания на закона за постановяване на осъдителна присъда – само при доказване на обвинението по несъмнен начин.

По гореизложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА нова въззивна присъда № 50 от 08.06.2006 г., постановена по в.н.о.х.д. № 344/2004 г. на Софийския апелативен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]